

Sygn. akt VI Ka 11/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014r.

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art. 234 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 30 września 2013 r. sygn. akt II K 1303/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K. uznając apelacje oskarżonego i obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadne,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 11/14

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

działając w krótkich odstępach czasu oraz w wyniku z góry powziętego zamiaru, w dniu 31 stycznia 2012 r., w Prokuraturze Rejonowej w J. składając pisemnie zawiadomienie fałszywie oskarżył radcę prawnego R. T.o popełnienie przestępstwa polegającego na wystawieniu dokumentu poświadczającego nieprawdę, a następnie w dniu 21 lutego 2012r. i 23 marca 2012 r. w J., w toku postępowania o sygn. 1 Ds. 212/12 – RSD 899/12, uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz o odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie, składając przed osobą uprawnioną zeznania mające służyć za dowód w sprawie, zeznał nieprawdę podając, iż nie zawierał z (...) Bankiem S.A.umowy kredytowej o nr (...)oraz nie składał wniosku kredytowego i nie podpisywał dokumentów związanych z jej zawarciem, a także fałszywie oskarżył R. T.o popełnienie przestępstwa polegającego na poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii powyższych dokumentów, podczas gdy wiedział, iż faktycznie,

po uprzednim złożeniu wniosku kredytowego w (...) Banku S.A. zawarł umowę o nr (...) i podpisał związane z nią dokumenty, tj. o czyn z art. 234 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 30 września 2013r. w sprawie sygn. akt II K 1303/12:

I. uznał oskarżonego J. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 234 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to za podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu J. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 3 (trzy) lata,

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. K. karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych każda,

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązał oskarżonego J. K. w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej,

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego J. K. do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego R. T. w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku,

VI. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 1344 zł netto, oraz kwotę 309,12 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1653,12 zł brutto,

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w całości oskarżonego J. K. od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Z orzeczeniem Sądu I instancji nie zgodził się oskarżony i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego w wywiedzionej apelacji zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżanego wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na nieuprawnionym przyjęciu, iż składając zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez radcę prawnego R. T., oskarżony działał z zamiarem oskarżenia go o przestępstwo niepopelnione w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zaś zeznania oskarżonego, brak oryginału umowy kredytowej o numerze (...) oraz możliwości ustalenia miejsca, w którym umowa ta się znajduje, prowadzą do wniosku, iż w momencie składania ww. zawiadomienia, oskarżony miał prawo przypuszczać, iż oryginał takiej umowy nie istnieje i nie istniał w momencie, w którym R. T. potwierdzał za zgodność z nim kserokopię tej umowy,

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 58 § 2 kk, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kumulatywnej kary grzywny w sytuacji, kiedy jego możliwości majątkowe i zarobkowe, a w szczególności brak stałej pracy, uzasadniają przypuszczenie, że oskarżony przedmiotowej kary grzywny nie uiszczy i nie będzie jej można ściągnąć w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. K. od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w osobiście sporządzonej apelacji zarzucił, że sędzia orzekający w sprawie wydaje wyroki „zgodne z prokuratorami”, nadto, że R. T. nie mógł mieć „w rękach” oryginału umowy (...) ponieważ nigdy nie doszła do skutku, „nigdy nie opiewała na wymienioną kwotę i również nic nie było rolowane”. Podniósł, że była umowa, nie pamięta

jej numeru ale oryginał tej umowy na skutek jej zerwania został przez niego zniszczony. Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarówno apelacja obrońcy oskarżonego jak i oskarżonego były niezasadne w stopniu oczywistym.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe. Przeprowadzone dowody ocenił zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk w sposób swobodny zgodny z wiedzą i doświadczeniem życiowym stosując zasady prawidłowego rozumowania. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy pozostaje więc pod ochroną art. 7 kpk. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji były prawidłowe i Sąd odwoławczy w pełni je akceptuje. Tok swojego rozumowania i ocenę poszczególnych dowodów Sąd I instancji przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazując m.in. którym dowodom dał wiarę a którym wiarygodności odmówił. Słusznie Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności zmiennym wyjaśnieniom oskarżonego a swoje stanowisko uzasadnił w sposób przekonujący. Sąd Odwoławczy ocenę tę w pełni akceptuje. Punktem wyjścia jest ustalenie czy oskarżony J. K. zawarł umowę kredytową z (...) Bank S.A. w L. o nr (...) - (...) w dniu 21.06.2007 r. na kwotę 14442,00 złotych. Oskarżony zawarciu tej umowy przeczył. Słusznie Sąd Rejonowy odmówił dania wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego. Faktem jest, że oryginał tej umowy zaginął i zarówno Sąd orzekający meriti w tej sprawie jak i Sąd w postępowaniu cywilnym dysponowały jedynie kserokopiami tej umowy. Rzecz jednak w tym, że wbrew twierdzeniom oskarżonego dowody w postaci szeregu dokumentów będących oryginałami jednoznacznie pozwalają ustalić, że oskarżony zawarł umowę kredytową o nr (...) w dniu 21.06.2007 r. z (...) Bank S.A. w L.. Oryginały tych dokumentów znajduje się na karcie 39 akt. Tak jak wskazał to Sąd Rejonowy są to: wniosek o udzielenie kredytu z dnia 20.06.2007 r., deklaracja przystąpienia do ubezpieczenia na życie, deklaracja przystąpienia do ubezpieczenia utraty pracy, oświadczenie o dochodach z dnia 20.06.2007 r., harmonogram spłat z dnia 21.06.2007 r. z potwierdzeniem jego odbioru w dniu 22.06.2007 r., dyspozycja wypłaty dla kredytu gotówkowego i wreszcie dowód wypłaty z dnia 22.06.2007 r. Wszystkie te dokumenty, co wynika z ich treści dotyczą kredytu o numerze (...) - (...) i podpisane zostały przez oskarżonego. Fakt odbioru harmonogramu spłat przez oskarżonego w dniu 22.06.2007 r., wydanie dyspozycji wypłaty kredytu gotówkowego celem zamknięcia wcześniejszego kredytu o nr (...) - (...) także pobranie kwoty 3487,03 PLN przez oskarżonego w dniu 22.07.2007 r. jednoznacznie świadczą o pobraniu przez oskarżonego kredytu, którego dotyczyła umowa (...). Z opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego jednoznacznie wynika, że podpisy na dokumentach dotyczących umowy kredytowej wskazanej wyżej złożył oskarżony J. K.. Treść tej opinii nie budzi wątpliwości a Sąd odwoławczy w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji, iż brak było podstaw do kwestionowania rzetelności tej opinii oraz zawartych w niej wniosków. Przeprowadzone dowody dawały w pełni podstawy do ustalenia, że oskarżony J. K. w dniu 21.06.2007 r. zawarł z (...) Bank S.A. w L. umowę o kredyt gotówkowy o nr (...) w kwocie 14442,00 PLN i kwotę tę otrzymał. W tej sytuacji nieuprawnione są zarzuty apelacji obrońcy jak i oskarżonego co do tego, że umowa taka nie istniała o czym ma świadczyć brak jej oryginału oraz, że oskarżony nie miał świadomości istnienia takiej umowy. Już przedstawione wyżej dowody jednoznacznie świadczą o tym, że umowa taka została przez oskarżonego zawarta z (...) Bank S.A. w L. i oskarżony miał tego świadomość. Skoro tak to składając w dniu 31.01.2012 r. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez R. T., w którym to zawiadomieniu stwierdza m.in., że umowy o numerze (...) „nigdy nie było”, zatem R. T. nie mógł potwierdzić za zgodność z oryginałem tej umowy złożył fałszywe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Słuchany w charakterze świadka w dniach 21.02.2012r. i 23.03.2012r. uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i o odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie J. K. zeznał m.in., że nie zawierał z (...) Bank S.A. umowy kredytowej (...) nie składał wniosku kredytowego, nie podpisał dokumentów związanych z jej zawarciem oraz, że R. T. nie mógł potwierdzić za zgodność z oryginałem kserokopii dokumentów skoro takiej umowy kredytowej nie było a więc R. T., „potwierdził nieprawdę”. Treść tych zeznań J. K. była oczywiście nieprawdziwa a oskarżenie R. T. fałszywe. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony J. K. działał składając powyższe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa i zeznania w charakterze świadka w pełni świadomie mając rozeznanie co do tego, iż kredyt pobrał i istniała umowa kredytowa jego dotycząca. Subsumcja prawna czynu oskarżonego jest prawidłowa. Oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 234 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk. Bez wątplenia działał oskarżony ze z góry powziętym zamiarem.

Orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby nie razi swoją surowością. Jest to kara wręcz łagodna zważywszy na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Orzeczenie obowiązków probacyjnych wobec oskarżonego było w pełni zasadne.

Niesłuszny jest zarzut obrazy art. 58 § 2 kk. Nic nie stoi na przeszkodzie by oskarżony podjął starania o uzyskanie pracy. Oskarżony jest dorosłym mężczyzną, który, jak twierdzi apelujący „pozostaje na utrzymaniu matki”. Ocenę moralną takiej postawy oskarżonego Sąd odwoławczy pozostawił bez komentarza. Grzywna w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda jest grzywną niską, którą oskarżony jest w stanie ponieść bez jakiegokolwiek uszczerbku podejmując się jakiegokolwiek pracy.

Zupełnie chybiony był zarzut apelacji oskarżonego o braku bezstronności Sądu Rejonowego przy rozpoznaniu sprawy. Sąd ten czynił wszelkie możliwe starania o wyjaśnienie co stało się z oryginałem umowy kredytowej o numerze (...) lecz nie przyniosły one rezultatu. Wszystkie przeprowadzone dowody, na co wskazano wyżej, ocenił bezstronnie zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk a ustalenia faktyczne były trafne.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 kpk orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Wyk. J.K.